

Прѣдъ видъ на нарождающитѣ се опасности, изпълнителната властъ трѣбваше да се сплоти по на тѣсно. Стана противното. Ние ще обяснимъ причинитѣ на това, но слѣдъ като хвърлимъ единъ поглѣдъ върху положението на френскитѣ армии и върху външнитѣ отношения.

Въ продължение на послѣднитѣ шестъ мѣсеца на Конвента Карно не бѣше вече членъ на Комитета за обществената безопасностъ и управлението на военната часъ прѣмина прѣзъ нѣколко рѣцѣ: тя прѣмина отъ Дюбуа Крансе въ рѣцѣтѣ на Обри, отъ послѣдния въ рѣцѣтѣ на Пантекуланъ, а слѣдъ него и на Ле-Турньоръ (отъ Маншъ), и това скоро промѣнение правяше да страда, администрацията и дисциплината, нравствената енергия и успѣха. Въ Италия, както и въ Германия, дѣто само още се продължаваше вѣнъ отъ границитѣ войната, френцитѣ отново заеха отбранително положение; колкото се отнася до гражданската война тя се възраждаше и обхващаше западната частъ на Франция.

Когато Карно бѣше назначенъ членъ на Директорията, военнитѣ дѣла отново му бѣха повѣрени. Той значително скрати числения съставъ на армията, но я докара обаче въ положение да прѣдприеме такъвъ важенъ походъ, като тоя на 1794 год.. Единъ главнокомандующъ бѣше станалъ подозрителенъ, други показваше явна неспособностъ: тѣ бѣха замѣстени, Пишегрю отъ Моро и Шереръ отъ Бонапарта; Журданъ продължаваше да командува армията на Самбръ и Маасъ, а Хошъ въ Вандея.

Плава на новия походъ бѣше смѣлъ и грандиозенъ; Карно съ таквизъ думи го очърта въ едно свое знаменито писмо: „да налѣгнатъ императора и да освободятъ Италия.

Три армии трѣбваше да изпълнятъ всичко това. Едва младия и нетърпеливъ Бонапартъ бѣше туренъ на